

ВІД РЕДАКЦІЇ

Жити і знімати

"Україно, Україно" представляє добірку нових фільмів сучасного покоління українських режисерів, які працюють з 2014 року - від проєвропейської революції на головній площі Києва, Майдані, до подальшої війни в окремих частинах країни та російського вторгнення 24 лютого 2022 року. Програма об'єднує широкий спектр фільмів, включно з кількома прем'єрами, в яких життя і кохання є всюдисущими, незважаючи на війну, що триває, і в яких крізь творчі прогалини проглядає надія.

Ідея створення цієї програми належить Grazi Gähler. Я також хочу подякувати Clea Wanner. Славістка і кінознавиця написала вступний текст до програми і зробить екскурс до неї у четвер, 29 серпня. Обмін думками з Ліліт Гакопян також був цінним. Вона є активною учасницею колективу 2402forum, який запросив Luzia Tschirky та Маріам Найєм на дискусію у вівторок, 17 вересня. Ми також з нетерпінням чекаємо на письменницю Оксану Забужко, яка завітає до Xenix в середу, 25 вересня.

"Відвоювати демократію" - так називається конгрес у Volkshaus, Kanzlei та Xenix, під час якого ми представимо два кінопокази з дискусіями: у п'ятницю, 13 вересня, «**Дивовижне перетворення робітничого класу на іноземців**» від Samir. А в суботу, 14 вересня, прем'єру документального фільму "**Hasta la frontera**" про чилійського активіста Patricio Ortiz, який живе в Цюріху.

До зустрічі в кінотеатрі!

Jenny Billeter

УКРАЇНА, УКРАЇНА

Ми не згаснемо

«Тут діти», — пише жінка на садовій хвіртці і дивиться спокійно в камеру. Схожий кадр: жінка перед входом у двір з написом «Люди». Це сцени з документального фільму "Фотофобія" (2023), який відображає повсякденне життя перших місяців війни в переповненій станції харківського метро, яка слугує укриттям. Сцени нагадують супутникові знімки зруйнованого театру в Маріуполі, на яких з повітря видно великі літери, що вказують на присутність дітей у будинку. Виникає питання, який сенс у відображенні людей, будь то кінематографічно чи письмово. Адже в той час, коли я пишу цей текст, в новинах повідомляють про цілеспрямований російський ракетний удар по дитячій лікарні в Києві. В умовах такої руйнівної жорстокості фільми сучасного українського кінематографа, напевно, перш за все є проявом життя!

Січень 2022 року: на кінофестивалі в Золотурні дві дебютні повнометражні роботи присвячені новітній історії України: "**Переступаючи кордони**", дипломна робота

швейцарсько-української режисерки Лесі Кордонец, та спортивна драма **"Ольга"**, яка здобуде швейцарську кінопремію. Водночас на кінофестивалі Санденс святкує прем'єру **"Клондайк"**, антивоєнна сімейна драма з перспективи вагітної жінки. На задньому плані точаться дискусії про можливий російський наступ. Місяць по тому починається відкритий воєнний напад Росії на Україну, і українське кіно стає на міжнародних фестивалях більш присутнім, ніж будь-коли. І це не тільки через війну, а швидше попри неї. У Каннах було показано два дебютні повнометражні фільми: **"Памфір"** разом із **"Бачення метелика"**, безжальною історією про жінку-військовослужбовця та її досвід у полоні. Соціальна драма **"Як там Катя?"** здобула дві нагороди у Локарно, а незабаром **"Люксембург, Люксембург"** здивував публіку у Венеції: гумористичний роуд-муві з охопленої війною України?! Ці фільми є частиною справжньої нової хвилі українського кіно, яка розпочалася з Революції Гідності 2013/14 років і створюється новим поколінням кінематографістів. Поколінням, яке виросло в буремні 1990-ті після розпаду Радянського Союзу і пережило в юності Помаранчеву революцію 2004 року, що сколихнула громадянське суспільство.

«Тоді кінематограф був майже фізичною потребою. Було бажання зафіксувати і втримати речі та емоції», — згадує Роман Любий, учасник багаторазово відзначеного кіноколективу "Babylon'13". Коли у 2013 році молоді кінематографісти беруть камеру і тижнями документують події на Майдані, фіксується не лише історичний момент європейської історії, а й початок кінематографічного руху, що переосмислює свою роль у самоусвідомленні українського суспільства. Політичне та культурне самовизначення набувають дедалі більшого значення, і кіно є важливою частиною цих змін у свідомості. Але перш за все, кіновиробництво — це участь. Це чітко видно з розмитих кадрів ручних камер у **"Все палає"** (2014) або **"Євромайдан. Чорновий монтаж"** (2014), що слідує за хаотичними рухами демонстрантів. Кінематографісти є частиною повсталих мас, але революційного пафосу тут не знайти. Натомість фільми про Майдан поєднують особисті історії, створюючи багатогранний портрет нації. Нації, яка не тільки перебуває у стані повстання, але й бореться з внутрішніми розбіжностями, і, незважаючи на мирний опір, все ж таки потрапляє у спіраль насильства.

З одного боку, завдяки ініціативи громадської творчої спільноти та підтримки державного фінансування культурних проєктів, розвивається молоде авторське кіно, що наважується на різні жанри. І, окрім мелодрам (уподобання західних фестивалів щодо східноєвропейського кіно), створює також бойовики, комедії, історичні драми та мюзикли. Про цю різноманітність форм свідчить анімаційний фільм **"Мавка"** (2023), заснований на драмі-казці Лесі Українки, поетеси, яка ще до 1900 року писала про гноблення України та жінок. Або **"Ля Палісіада"** (2023), своєрідний експериментальний поліцейський трилер, що розповідає не тільки про дикі дев'яності та їхню спадщину а й блискуче ставить питання про те, чи може кіно взагалі бути свідком?

З іншого боку, заснований на Майдані документальний кінорух стає справжньою школою. Документування стає ще більш нагальним в умовах інформаційної війни. Кінематографісти йдуть на фронт, розповідають про повсякденне життя людей у війні та інтегрують відео з соціальних мереж і державних архівів у нові контексти. Так Оксана Карпович у фільмі **"Перехоплено"** (2024) використовує матеріали української розвідки. Перехоплені телефонні розмови російських солдатів з їхніми родинами накладаються на спокійні кадри воєнного пейзажу, створюючи напружену атмосферу. Межа між журналістикою та кінематографом стає все більш розмитою. «Історія пишеться у великому форматі», — каже Мстислав Чернов, журналіст і режисер оскароносного фільму **"20 днів у Маріуполі"** (2023), який показує реальний кошмар облоги: страждання людей, але також і динаміку руйнування та хаосу, в який місто швидко занурилося навесні 2022 року.

Більш інтимну перспективу відкриває фільм **"In Limbo"** (2024). Посеред майже ідилічного засніженого ландшафту Аліна Максименко переживає перші тижні війни зі

своїми батьками і починає знімати з ними фільм. Так само особистим, але з історичною перспективою, є есе **"Фото на пам'ять"** (2024). Використовуючи сімейні альбоми та домашні відео, Ольга Черних досліджує історію трьох поколінь жінок, яку вона поетично і з чорним гумором пов'язує з воєнним сьогоденням: перший день війни режисерка проводить, п'ючи шампанське у підвалі похоронного бюро, на робочому місці своєї матері.

...і **«Завтра була війна»** (1987) – назва фільму часів Перебудови про шкільний клас у Радянському Союзі напередодні Другої світової війни. Вона влучно передає те неймовірно хвилююче відчуття, яке охоплює нас сьогодні під час перегляду багатьох українських фільмів. Як і в **"Стоп, Земля"** (2021), доволі ніжній драмі про дорослішання, що супроводжує героїв через їхні злети та падіння в урбаністичному середовищі Києва та повертає їх до реальності в імprovізованих сценах інтерв'ю. "Стоп, Земля" - це популярна гра в хованки, але після 24 лютого 2022 року про невинність дитинства нагадує лише назва фільму. У документальному фільмі **"Ми не згаснемо"** (2023) війна, навпаки, хоча й не завжди видима, вже давно визначає повсякденне життя молоді. «Як тобі таке, Ілоне Маск? Ти відомий навіть у Донбасі», — читає реп Андрій, який займається ремонтом мотоциклів і мріє стати інженером. Не применшуючи серйозності ситуації, Алісі Коваленко вдається показати стійкість підлітків, які шукають і святкують красу життя - попри будні з гранатами і пострілами на задньому плані та невизначене майбутнє попереду. Після того, як режисерці вдалося евакуювати кількох своїх героїв (двох досі не знайдено), вона приєднується до добровольчого батальйону. Ціла низка фільмів проливає світло на різноманітні ролі жінок на війні. Серед них - **"Бачення метелика"**, режисерський дебют Максима Наконечного у співавторстві з Іриною Цілик. В одному чаті обговорюється звільнення фахівчині з протиповітряної оборони Лілі (позивний «Метелик») зі словами «вона має сталеві яйця». Але Ліля не може так просто залишити позаду досвід насильства, який вона пережила за кілька місяців російського полону - ні психологічно, ні фізично. Ліля шукає затишку вдома, але нашттовхується на нерозуміння.

Однак у поле зору потрапляє не лише лінія фронту - кіно заново відкриває та переосмислює цілі ландшафти, регіони на півдні та сході країни, які постають у новому образі. Чим більше розквітає фантазія, чим абсурднішими стають фільми, тим більше вигадані сюжети виявляються реальністю. Один із прикладів - гротескні на вигляд епізоди з **"Донбасу"** (2018) Сергія Лозниці, в яких місцеві актори-аматори знімають новини і YouTube ролики. Це не злий гумор, а каріктура на фейкові новини і корупцію. Вражаюче реалістично показує **"Атлантида"** (2019), науково-фантастична антиутопія, що розгортається в 2025 році, спустошений ландшафт Донбасу і те, як він співвідноситься з психікою головного героя, колишнього солдата з посттравматичним стресовим розладом. Ще до війни, але з подібною схильністю до сюрреалізму, розповідає **"Дике поле"** (2018) про містично насичений ландшафт Донбасу та його мешканців. Повернувшись у своє рідне місто, Германа чекає місцева мафія, романтичні зустрічі та галюцинаторні подорожі. Зразком такого свавільного "Істерну" є книга культового українського письменника Сергія Жадана "Ворошиловград". Від центру до регіонів вкотре переносить нас фільм **"Вулкан"** (2018), де степовий ландшафт поглинає автомобілі ОБСЄ. Головному герою, перекладачеві з Києва, також доводиться спочатку звикати до анархічного духу та магічного реалізму українських пампасів. Реальність нарешті наздоганяє кіно, коли мандат спеціальної моніторингової місії закінчується з російським вторгненням і ОБСЄ зникає (знову).

Люди на екрані демонструють набагато більший опір. Наприклад, у пронизливому документальному фільмі **"20 днів у Маріуполі"**. Втім, фільм не повинен виснажувати глядачів, каже режисер, він також може надати їм сили та надії. Адже кожній страждаючій людині у цьому фільмі хтось допомагає.

Clea Wanner (славістка та кінознавиця)

Filmclub Xenix - кінопоказ у вересні

UKRAÏNA, UKRAÏNA

Butterfly Vision

Бачення метелика

Максим Наконечний, Україна/Хорватія/Чехія 2022; 107' українська / німецька, (DCP, кольоровий).
З Ритою Бурковською, Любомиром Валівцем, Наталією Ворожбит, Мирославою Витриховською-Макар

ПРЕМ'ЄРА: Поранена і сильна водночас: молода ветеранка Ліля бореться з собою та своїм оточенням, щоб примиритися з травмою війни та її наслідками. Вражаючий художній фільм з чудовою головною роллю.

Ліля (Рита Бурковська) – аерозвідниця української армії, як повертається після місяців полону на Донбасі. Це велике полегшення і радість, і Лілю прославляють як героїню, але возз'єднання з чоловіком Токою дається їй болісно і важко. Вона страждає від спогадів про травмуючий досвід під час перебування в полоні. Незважаючи на це, Ліля відмовляється бачити себе жертвою і бореться за своє внутрішнє звільнення, в той час як її чоловік шукає свою роль в українському опорі в політично проблематичний спосіб.

Безжалісний і водночас чутливий, "Бачення метелика" показує перспективу жінок-військовослужбовців, для яких сексуальне насильство завжди відіграє певну роль на війні. Дебютний фільм Максима Наконечного також пропонує особливий погляд на стосунки жінок-бійців зі своїми рідними та українським суспільством - незадовго до вторгнення, але вже під час війни.

Чт 29.08 > 18.15 Екскурс у програму з Clea Wanner
Сб 31.08 > 20.00
Нд 01.09 > 18.15
Пн 23.09 > 20.00

All Things Ablaze

Все палає

Олексій Солодунов / Дмитро Стойков / Олександр Течинський, Україна 2014; 90' українська / англійська, (цифровий файл, кольоровий)

Там, де все почалося десять років тому: на Майдані, головній площі столиці України Києва. Кінодокумент етапів революції - документальний фільм-екшн, відвертий і з самої гущі подій.

Коли цей фільм показували на Docudays у Києві 2014 року, в каталозі було зазначено, що він не про революцію, яка щойно змінила Україну. Це не зовсім так. Натомість "Все палає" показує універсальну схему таких повстань: спочатку благородне прагнення до свободи стикається з темною силою репресивних правителів. Потім, після великої плутанини і хаосу, праведний гнів переростає в чисте обурення. І після того, як з обох боків оплакують перші жертви, як би чорно-біло це не виглядало ззовні, межі між добром і злом з епіцентру битви стають розмитими. А потім все горить.

Навіть якщо "Все палає" слідує цій логіці на метарівні, цікаво придивитися до конкретних образів, які три режисери з акредитованих ЗМІ зафіксували з близької відстані. Знятий більш неспокійно, ніж "Майдан" Сергія Лозниці (2014 рік, Херіх), цей документальний фільм набагато ближчий до людей. У ньому також є місце для, здавалося б, загубленого літнього чоловіка, який не може випустити з рук статую Леніна. Він також ближчий до протиріч: невпевнених у собі міліціонерів, палких націоналістів і жінок, які доглядають за бійцями. Саме ця складність дозволяє фільму створити багатогранну пам'ять про це доленосне повстання.

Чт 29.08	> 20.45	
Пт 30.08	> 18.00	
Нд 1.09	> 16.30	
Ср. 25.09	> 18.00	З подальшою дискусією з Оксаною Забужко, модераторія - 2402forum

Luxembourg, Luxembourg Люксембург, Люксембург

Антоніо Лукіч, Україна 2022; 105', українська / англійська, (DCP, кольоровий).
З Амилем Насіровим, Рамілем Насіровим, Наталією Гнітій, Людмилою Саченко, Віктором Драпиковським, Каріною Черчевич

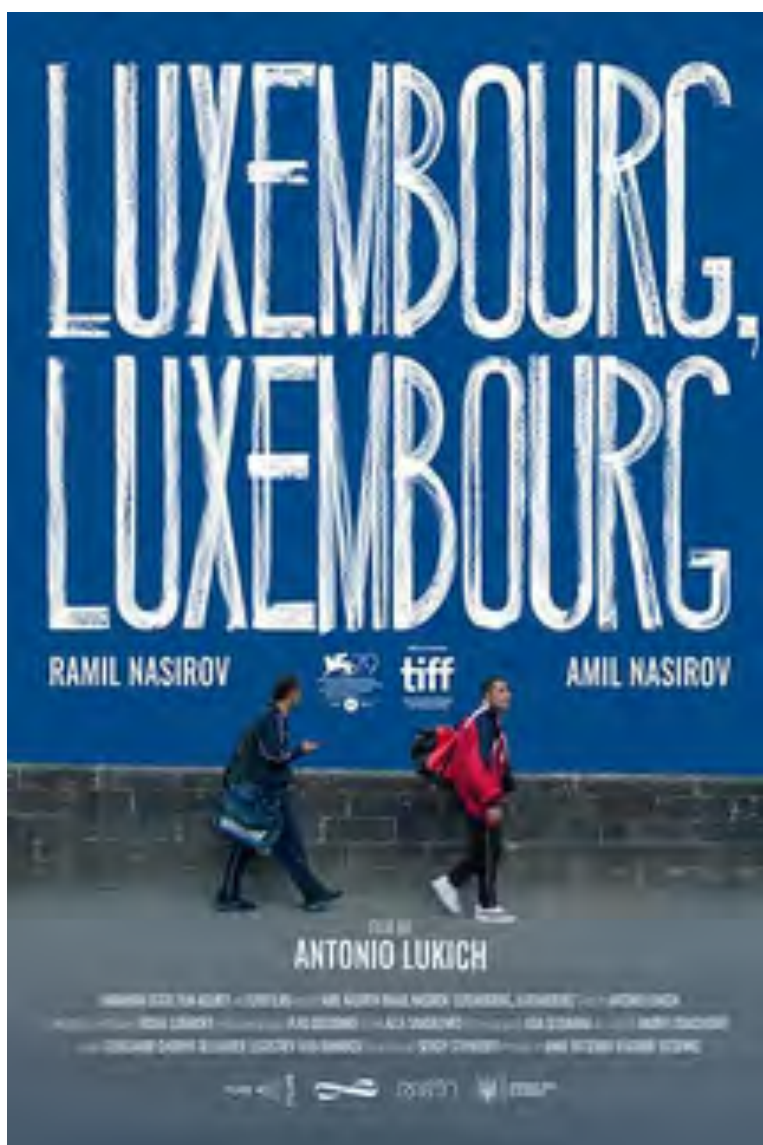
ПРЕМ'ЄРА: Комедія про несхожих один на одного братів-близнюків, один з яких - поліцейський, інший - дрібний злочинець, які дізнаються, що їхній батько помирає в Люксембурзі. Батько, якого вони обохнювали і який покинув їх з матір'ю в ранньому віці. Рана глибока, але чи можна їх пробачити за перспективу отримати спадок?

Коля і Вася (Аміль і Раміль Насіров) народилися в 1990-х роках від кохання української жінки і батька-серба, колоритного гангстера, якого вони не бачили з дитинства. Пам'ять про батька-героя все ще жива, а неприязнь до владної матері сильна. Особливо це стосується Колі, який досі живе вдома. Коли несхожі один на одного близнюки отримують звістку, що їхній батько помирає в Люксембурзі, вони не можуть дійти згоди щодо того, що їм робити. Вася, міліціонер, який мріє про життя середнього класу зі своєю дружиною, має інші цілі, ніж Коля, водій автобуса і торговець марихуаною, який їздить на машині з тюнінгом і сподівається на великий спадок.

Близнюки, які чимось нагадують Адама Сендлера, несуть у собі комедійну складову фільму. Натхненний власною історією, режисер Антоніо Лукіч також залишає місце для трагедії в характерах двох головних героїв.

Пт 30.08 > 19.45

Сб 14.09 > 22.15

The Wild Fields

Дике Поле

Ярослав Лодигін, Україна/Швейцарія 2018; 120' українська / німецька, (DCP, кольоровий, Score).
З Олегом Москаленком, Олексієм Горбуновим, Русланою Хазіповою, Володимиром Ямненком

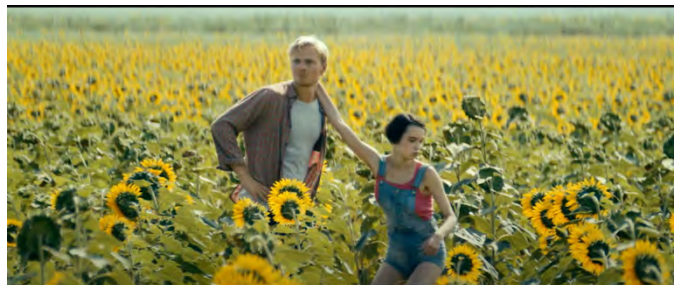

За мотивами роману Сергія Жадана "Ворошиловград", цей захоплюючий «Істерн» переносить нас у зігрітий нещадним літнім сонцем світ широких полів, дивних птахів і колишніх подруг, на маленькі заправки і бандитських босів, які намагаються їх захопити.

Донбас, 2010: Герман (Олег Москаленко), 33-річний харків'янин, повертається до рідного гнізда, де він виріс. Він має подбати про заправку свого зниклого брата, на яку давно поклав око бандитський бос. Спираючись на старі та нові зв'язки, Герман намагається опанувати закони цього місця у своїй подекуди наївній, лаконічній та симпатичній манері.

Фільм "Дике поле" знято за мотивами роману "Ворошиловград" ("Винахід джазу на Донбасі") українського музиканта і культового автора Сергія Жадана, який отримав численні нагороди. Дикі поля Донбасу завжди були місцем зіткнення різних світів та інтересів. Шалені події навколо покинутої заправки відбуваються незадовго до війни на Донбасі, але в часи, коли вона вже витала в повітрі.

Пт 30.08	> 21.45
Сб 31.08	> 17.30
Нд 1.09	> 20.30
Ср 25.09	> 21.00

We Will Not Fade Away

Ми не згаснемо

Аліса Коваленко, Україна/Франція/Польща 2023; 100' українська / англійська, (DCP, кольоровий)

Один із найпопулярніших українських документальних фільмів останніх років про групу підлітків на Донбасі. Портрет покоління незадовго до того, як усе зміниться з початком вторгнення.

"У станиці немає майбутнього", - пише на стіні аерозольною фарбою підліток. Підліткові розваги, як і скрізь у світі. Але розмови між друзями також зосереджені на посттравматичному стресовому розладі та страху подальшої ескалації війни, що триває на їхній батьківщині, на Донбасі, з 2014 року. І все ж Андрій, Ілля, Лера, Ліза та Руслан також переживають безтурботні моменти, сміються і, перш за все, з нетерпінням чекають на можливість подорожі в Гімалаї, яку вони пристрасно планують.

Аліса Коваленко спостерігає за життям групи і малює портрет молоді, "яка має сміливість прагнути до краси в житті, роззброюючи людяність посеред війни" (фестиваль "На Схід"). Невдовзі все мало змінитися, "Ми не згаснемо" залишиться спогадом.

Пн 2.09 > 18.00

Вт 3.09 > 18.00

Ср 4.09 > 20.00

Donbas

Донбас

Сергій Лозниця, Німеччина/Україна/Франція 2018; 122' українська / німецька (DCP, кольоровий).
З Тамарою Яценко, Іриною Заярмюк, Григорієм Маслюком, Олесею Жураківською

Гірка чорна комедія про ситуацію на Донбасі до 2022 року, яка висміює всіх, як росіян, так і українців, щоразу, коли безвихідна ситуація призводить до справжнього й абсурдного.

На Донбасі, десь між 2014 і 2022 роками, відбувається кривавий конфлікт між українськими урядовими військами і проросійськими сепаратистами. Подорож Донбасом перетворюється на ланцюг дивних подій, в яких драма і гротеск переплітаються так само тісно, як життя і смерть. У тринадцяти абсурдних епізодах Сергій Лозниця ("Майдан", "Вторгнення") показує країну, що розривається між неформальними владними структурами, корупцією та фейковими новинами: група акторів інсценує ворожий напад, щоб підготувати телевізійний репортаж; політик виливає фекалії на голову головного редактора, щоб помститися за шкоду, завдану його репутації; приниження, конфіскації та штрафи за побої - звичайна практика.

Жах насильства, страху і божевілля охоплює все більше сфер життя і стає більш гротескним. І хоча Донбас чітко визначений географічно та історично, фільм також можна розглядати в ширшому контексті світу, який стає все більш жорстоким.

Пн 2.09 > 20.00

Вт 3.09 > 20.00

Чт 19.09 > 20.00

Pushing Boundaries

Переступаючи кордони

Леся Кордонец, Швейцарія 2021; 102' українська / німецька (DCP, кольоровий)

Група українських спортсменів, які готуються до Паралімпійських ігор, втрачає тренувальну базу через анексію Криму. Захоплюючий груповий портрет про наслідки військових дій у повсякденному житті цивільного населення.

"Переступаючи кордони" - під таким гаслом пройшла Паралімпіада в Сочі, Росія. Під час змагань, які призвані об'єднувати нації, це гасло набуло військового значення: Росія анексувала Кримський півострів і розширила свої кордони. Як наслідок, українська команда за одну ніч втратила доступ до свого нового тренувального центру в Криму. Це стало величезним ударом для керівника національної збірної, який витратив роки на розбудову центру та виведення своєї команди на вершину світових рейтингів. Тренування стають головним викликом для спортсменів, а межа між спортом і політикою стає все більш розмитою.

Українсько-швейцарська режисерка Леся Кордонец супроводжує п'ятьох спортсменів паралімпійської збірної, яким доводиться постійно пристосовуватися до мінливих кордонів у приватному і професійному житті.

Ср 4.09 > 18.00

Сб 7.09 > 16.30

Нд 15.09 > 16.30

ПЕРЕСТУПАЮЧИ КОРДОНИ

2021

тривалість 102 хв

режисерка Леся Кордонець

A Picture to Remember

Фото на пам'ять

Ольга Черних, Україна/Франція 2023; 72' українська, російська / англійська, (DCP, кольоровий)

ПРЕМ'ЄРА: Зворушливий есе про три покоління жінок у родині режисерки. Знятий на сході України та в Києві, фільм розповідає про внутрішню міграцію, історичні потрясіння, війну та життя з нею.

Бабуся, яка залишилася в Донецьку, незважаючи на бомбардування, ніяково відповідає на дзвінок по Facetime. У день її народження донька, онука та зять виголошують тост у Києві та знімають святкування на камеру.

Онука, режисерка Ольга Черних, виросла на Сході і переїхала до Києва з батьками у 1990-х роках, де родина відчуває певну відчуженість, але її мати знайшла хорошу роботу патологоанатома. Коли починається російське вторгнення, на її робочому місці п'ють шампанське, щоб воно не потрапило до чужих рук.

У фільмі "Фото на пам'ять" кадри сьогодення війни доповнюються архівними зображеннями та спогадами з сімейної історії. Відчутним стає дух кількох десятиліть - від радянської епохи до зорі незалежності і далі, адже минуле завжди є частиною сьогодення.

Чт 5.09	> 18.15
Пт 20.09	> 18.00
Нд 22.09	> 16.30
Пн 23.09	> 18.00

20 Days in Mariupol 20 днів у Маріуполі

Мстислав Чернов, США/Україна 2023; 95', українська / німецька (DCP, кольоровий)

Володар премії "Оскар" за найкращий документальний фільм показує, що стоїть за медійними кадрами, зробленими під час нападів на Маріуполь. Розповідається про роботу репортерів Associated Press (AP), які, так само як і цей емоційний документальний фільм, не відводять погляд від драматичних подій

У своїй промові під час вручення "Оскара" Мстислав Чернов зізнався, що ніколи не хотів би знімати цей фільм. Але, на жаль, йому довелося це зробити. Протягом двадцяти днів його знімальна група супроводжувала репортерів AP, які висвітлювали наступ на Маріуполь і транслювали ці події на весь світ. Наприклад, зворушливий кадр, де важко вагітну жінку рятують на ношах з розбомбленої лікарні.

Хронологічно і з пояснювальним та заспокійливим закадровим голосом, фільм документує, що означає репортаж про війну на місцях і що війна може зробити зі свідомістю тих, кого вона зачепила. Оскільки більшість репортерів працювали в лікарні, у фільмі також показано роботу всього персоналу лікарні та пацієнтів, які часто помирають, залишаючи по собі приголомшених родичів. Але "20 днів у Маріуполі" також розповідає надихаючу історію людей, які невтомно працюють заради своїх ближніх.

Чт 5.09	> 20.00
Ст 7.09	> 18.30
Нд 22.09	> 20.30
Чт 24.09	> 18.00

20 днів у Маріуполі

Photophobia

Фотофобія

Іван Остроховський / Павел Пекарчик, Словаччина/Чехія/Україна 2023; 71', українська / німецька, (DCP, кольоровий)

ПРЕМ'ЄРА: Повсякденне життя двох дітей на станції харківського метро, де вони та багато інших знайшли притулок. Прекрасно знятий документальний фільм з мрійливими моментами.

Дванадцятирічний Нікіта та його сім'я вже кілька тижнів переховуються на станції харківського метро. Це місце обіцяє захист від російських атак, але тут не так вже й багато цікавого. Похмуре освітлення та імпровізовані вагони створюють сюрреалістичну і похмуру атмосферу, коридорами блукають домашні тварини, а старезний музикант грає пісні на гітарі.

Іван Остроховський та Павел Пекарчик описують перші місяці війни в Україні у гнітючій, але не безнадійній оповіді, адже вокзал - це ще й місце зустрічей. Нікі швидко знайомиться з Вікою, дівчинкою свого віку, яка витягає апатичного хлопчика з його шкаралупи. Разом вони вирушають на вилазки у підземний світ. Але якщо Віці дозволено хоча б час від часу виходити на поверхню землі, то радіус пересування Нікі закінчується на сходах, куди іноді потрапляє трохи сонячного світла. Тим не менш, існує зовнішній світ, який обидва режисери роблять видимим через окремі переплетені між собою кадри у форматі Super 8-камери. Вони показують спустошений Харків: зруйновані машини, обвуглене ліжко, імпровізовані забарикадовані пам'ятники. "Фотофобія" - це гібридний, інтроспективний фільм, який здатен виявити щось на кшталт ніжного романтизму посеред нереальної ситуації. (Dok Leipzig, Carolin Weidner)

Пт 6.09 > 20:45

Ст 7.09 > 20.30

Нд 8.09 > 18.30

Вт 17.09 > 18.00

Photophobia

La Palisiada

Ля Палісіада

Пилип Сотниченко, Україна 2023; 100' українська, російська / англійська (DCP, кольоровий).
У ролях: Степан Барабаш, Сергій Лузановський, Олександр Мавріц, Андрій Журба, Новруз Хікмет, Олександр Пархоменко, Валерія Олейнікова, Олена Мамчур, Олександр Малєєв

Із сьогодення міської субкультури цей неординарний фільм, що має всі шанси стати культовим, занурюється у дев'яності до кримінальної справи, яка від самого початку фільму турбує батьків хіпстерів.

Після прологу, що розгортається в мистецькій субкультурі сьогодення, ще до того, як війна дійшла до Києва, ми повертаємося в 1996 рік, в Україну, через п'ять років після здобуття нею незалежності. Незадовго до скасування смертної кари двоє старих друзів, інспектор міліції та судовий психіатр, розслідують вбивство колеги. Колись давно вони обидва були закохані у вдову загиблого. Занурені у складну справу та спогади, які, як їм здавалося, вони вже забули, друзі використовують останню страту, щоб відтворити майбутнє, в якому житимуть їхні діти.

Не догматично пов'язуючи епохи та творчо занурюючись у відеоестетику, Пилип Сотниченко створив фільм "Ля Палісіада", який став фаворитом фестивалів. Для сучасних режисерів хвиля дев'яностих - це повернення в дитинство. Вони виростили в цей період потрясіння після розпаду Радянського Союзу, який залишився з ними донині.

Пт 6.09 > 22.15
Сб 7.09 > 22.00
Нд 8.09 > 20.00
Пт 20.09 > 22.30

Olga

Ольга

Elie Grappe, Швейцарія/Франція/Україна 2021; 85' французька, українська / німецька / французька, (DCP, кольоровий). З Анастасією Будяшкіною, Сабріною Рубцовою, Caterina Barloggio, Thea Brogli, Танею Міхіною, Jérôme Martin, Алісією Ономор, Lou Steffen, Олександром Мавріцом

Переможець Швейцарської кінопремії 2022 року розповідає про молоду українську гімнастку Ольгу, яка тренується у Швейцарії, коли в Києві починається Революція Гідності, яка змінює все, і для Ольги також.

2013 рік: Ольга - талановита п'ятнадцятирічна українська гімнастка, яка живе за кордоном у Швейцарії. Вона готується до Чемпіонату Європи з перспективою виступити на Олімпійських іграх, і ця спеціалізована підготовка збільшує її шанси на місце в національній збірній. Але тут у Києві спалахує Євромайдан, який несподівано втягує в себе всіх, хто їй важливий. Насамперед її матір, яка є журналісткою, що веде репортажі з Майдану, і тому опиняється в небезпеці. Поки молода жінка готується до чемпіонату Європи, в її життя вривається революція і перевертає все з ніг на голову.

Цей вражаючий дебютний повнометражний фільм знімався переважно у Швейцарії, у спортивному центрі Magglingen. Однак історія настільки тісно пов'язана з Україною, що певним чином відображає становище українців, що перебувають за кордоном.

Нд 8.09	> 16.45
Вт 10.09	> 18.00
Ср 11.09	> 20.00

Intercepted Перехоплено.

Оксана Карпович, Україна/Франція/Канада 2024; 95', російська / англійська, (DCP, кольоровий)

ПРЕМ'ЄРА: До тихих образів України ми чуємо телефонні розмови між російськими солдатами та їхніми родинами, які свідчать про пропаганду, самозвеличення, моменти сумнівів і долю цих молодих людей. Вимогливий, нещадний і дуже хвилюючий фільм.

По телефону російський солдат розповідає дружині, що будинок, який він захопив, набагато гарніший, ніж їхній дім. Це одразу ж викликає обурення, достатнє щоб виправдати пограбування українського будинку; дружина навіть просить у нього одяг певних спортивних брендів. У телефонних розмовах ми чуємо, як легко зневажати ворога і в наступному кроці дегуманізувати його, а самому бути героєм; а також рефлексивні моменти, в яких стає зрозуміло, що солдати знають, що ця війна безглузда і що їхні життя нічого не варті для уряду.

Режисерка Оксана Карпович наклала телефонні розмови між російськими солдатами та їхніми родичами, які були записані та анонімізовані українською спецслужбою, на відзняті в Україні кадри. Це створює подекуди різкий контраст між бурхливістю висловлювань, наприклад при описі методів катувань і доволі спокійними картинами руйнувань, в яких протікає повсякденне життя.

Пн 9.09	> 18.00	з подальшою дискусією з Оксаною Карпович (Zoom)
Вт 10.09	> 20.00	
Ср 11.09	> 18.00	

Atlantis

Атлантида

Валентин Васянович, Україна 2019; 108', українська / англійська, (DCP, кольоровий).
З Андрієм Римаруком, Людмилою Білекою, Василем Антоняком

Східна Україна в недалекому майбутньому, де війна залишила по собі апокаліптичний індустріальний ландшафт. Сергій, колишній солдат, намагається знову стати на ноги на втраченій батьківщині. Катя відчуває те саме. Бачення майбутнього у вражаюче стилізованих образах.

Східна Україна, 2025 рік, пустеля, непридатна для життя. Вода - дефіцитний товар, а на кордоні будується стіна. Сергій (Андрій Римарук), колишній військовий, намагається пристосуватися до післявоєнної реальності. Катя (Людмила Білека) працює в організації, яка розкопує загиблих на війни, щоб ідентифікувати їх. Разом вони намагаються повернутися до нормального життя, в якому їм навіть дозволено знову закохатися.

Валентин Васянович створює перспективне бачення України після війни у стилізованих, спокійних, спочатку сірих, а потім все більш світлих картинах. Йдеться про війну на індустріально розвиненому сході України, адже "Атлантида" знімалася до вторгнення на територію всієї країни. Фільм передчуває людську та екологічну катастрофу, але також дозволяє певній надії спалахнути завдяки обережній історії кохання.

Чт 12.09	> 20:30
Сб 14.09	> 20:00
Нд 15.09	> 20:30
Сб 21.09	> 22:30

In Limbo

W zawieszeniu (в підвішеному стані)

Аліна Максименко, Польща/Україна 2024; 71', українська / англійська, (DCP, кольоровий)

ПРЕМ'ЄРА: Під час перших бомбардувань режисерка знаходить притулок у маленькому будинку своїх батьків під Києвом. Документальна інтимна п'єса про повсякденне життя під час війни з трьома сильними персонажами.

Україна, лютий 2022 року: російське вторгнення до Києва змушує Аліну разом з котом тікати на машині до батьківського будинку за містом. З собою вона має камеру і одразу ж починає знімати своїх батьків та їхнє ізольоване зимове життя втрьох. Її батько трохи сварливий, але турботливий і годує десятки котів, яких залишили біженці по сусідству. Тим часом мати дає уроки гри на піаніно по мобільному телефону, увімкненому на гучномовець. Дзвінкий саундтрек іноді навіть здатен заглушити шум бомб.

Відмовившись від зображень руйнувань, "In Limbo" пропонує особистий погляд на родину, яка намагається примиритися з нестабільною ситуацією. Окрім більш-менш відчайдушних сварок, тут також є місце для тонкого гумору та зворушливих моментів. Наприклад, коли батько починає давати режисерські вказівки для фільму своєї доньки, це також свідчить про зцілювальний ефект, який може мати кіномистецтво у найскладніших обставинах.

Пт 13.09 > 18.15

Сб 14.09 > 18.30

Пн 16.09 > 18.00

In the Rearview

Skąd dokąd (звідки куди)

Мацек Гамела, Польща/Франція/Україна 2023; 85' українська / англійська, (DCP, кольоровий)

ПРЕМ'ЄРА: На задньому сидінні мікроавтобуса постійно з'являються нові групи людей, переважно сім'ї з дітьми, яких польський режисер-документаліст везе з небезпечної зони до Польщі.

Це перші дні після російського вторгнення наприкінці лютого 2022 року і більшість людей все ще перебувають у шоці, коли вони сідають у мікроавтобус, яким керує водій і режисер Мацек Гамела, що має відвезти їх у безпечне місце далеко в напрямку Польщі.

Камера здебільшого спрямована прямо на заднє сидіння, де сидять разом герої, що змінюють один одного. Часто мовчазні, їхні обличчя свідчать про те, що сталося, інші розмовляють і ми відчуваємо полегшення, коли діти взагалі говорять. "Такі гарні будівлі... зовсім не розбомблені", - каже молода дівчина, що дивиться назовні. Автобус стає тимчасовим безпечним місцем, а також лікарняною палатою або тихим простором, де мандрівники можуть поговорити один з одним. До наступного блокпосту, який приносить невизначеність. Глибоко людяний груповий портрет українського цивільного населення.

Нд 15.09	> 18.30
Пн 16.09	> 20.00
Ср 18.09	> 20.00
Вт 24.09	> 20.00

The Cacophony of Donbas

Какофонія Донбасу

Ігор Мінаєв, Україна 2019; 62' українська / німецька, (DCP, кольоровий, ч/б)

Образний архівний документальний фільм про історію Донбасу та його шахтарів, перетворених на культурний міф у радянському кінематографі.

Вугільний регіон Донбасу протягом століть був зоною конфліктів і повстань. Взявши за відправну точку фільм Дзиги Вертова "Ентузіазм: Симфонія Донбасу" (1931), Ігор Мінаєв аналізує класичний фільм як об'єкт радянської пропаганди, щоб на другому наративному рівні, використовуючи архівні зображення та інтерв'ю, пролити світло на справжні історії, що стоять за ним. Наратив про ентузіазм і радість праці ставиться під сумнів, тоді як вугільники, зображені як герої, вели важке життя - обставина, що призвела до потужного страйкового руху у 1980-х роках, який сприяв розпаду Радянського Союзу. Сьогодні ілюзій більше немає: симфонія перетворилася на какофонію пропагандистських голосів, які відіграють велику роль у сьогоднішній війні.

Вт 17.09	> 19.30	подальша дискусія з Маріам Найєм та Luzia Tschirky; модератор - Ліліт Гакопян, 2402forum
Ср 18.09	> 18.00	
Чт 19.09	> 18.15	
Ст 21.09	> 16.30	

Stop-Zemlia Стоп-Земля

Катерина Горностай, Україна 2021; 122' українська / німецька, (DCP, кольоровий).
З Марією Федорченко, Арсенієм Марковим, Яною Ісаєнко, Олександром Івановим

Маша та її друзі ось-ось закінчать школу. Доволі легка історія про дорослішання міських підлітків, яка, як і "Ми не згаснемо", показує світ, якому загрожує війна.

"Передостанній навчальний рік для Маші, Яни та Сені. Поки в класі розростаються зелені рослини, а матеріал з уроків біології - фізичні характеристики стресу - звуковим килимом лягає під оповідь, учні ведуть боротьбу з собою та іншими. Нимим центром повнометражного дебюту Катерини Горностай є шістнадцятирічна Маша - інтровертна, витончена і закохана у свого неприступного однокласника Сашка, який кидає їй виклик своєю пасивною поведінкою. Фільм уникає грубої оповіді та надто простої психології. Коли Маша танцює на самоті у своїй кімнаті вночі, високо над містом, десь в Україні, ніщо в цьому не здається постановочним. Це радше запрошення до моменту, до справжнього почуття. І до болю". (Берлінале)

"Стоп-Земля" пропонує погляд на українську молодь зсередини. Війна, яка на той час ще не дійшла до столиці, з'являється опосередковано, наприклад, під час стрілецьких навчань у школі.

Сб 21.09 > 20.00

Нд 22.09 > 18.00

КІНО ДЛЯ ДІТЕЙ (німецькою мовою!)

Mavka. Hüterin des Waldes

Мавка. Лісова пісня

Олег Маламуж / Олександра Рубан, Україна 2023; 99' D (DCP, кольоровий)
Анімаційний фільм для дітей від 6 років і старше

Чарівний ліс в Україні опиняється під загрозою, коли заможна молода жінка з міста підбурює селян проти лісових істот. Тепер Мавка та чарівні істоти лісу повинні захистити свій дім.

Безкраї українські ліси сповнені таємниць. Під покровом дерев у гармонії з природою живуть дивовижні істоти. Дівчина Мавка - юна душа лісу - ніжна, лагідна і добра. І все ж усі дивуються, коли головні лісові духи призначають саме Мавку своєю новою охоронницею, щоб захистити природне царство і чарівне джерело життя - серце лісу - від людей. Разом зі своїми лісовими друзями, "охоронцем шуму" та котом-жабою, вона об'єднує зусилля з селянином Лукашем, щоб врятувати ліс від доньки власника лісопилки, не втративши при цьому своєї душі.

Чудовий анімаційний фільм занурює у чарівний світ слов'янських міфів та легенд і зачаровує яскравими кольорами, від яких перехоплює подих. Натхненні класичною українською театральною п'єсою Лесі Українки "Лісова пісня", режисери Олег Маламуж та Олександра Рубан створили захоплюючу та зворушливу кінематографічну пригоду для всієї родини.

Нд 1.09 / 8.09 / 15.09 / 22.09 > 14.15

Ср 4.09 / 11.09 / 18.09 / 25.09 > 14.30

